

center, her ere foreslaaede. Det er jo en Ejendom, der er Tale om. En Købmand, der har sit Varelager, fører sine Handelsbøger o. s. v., kan til Punkt og Prikke dokumentere efter Fakturaer, hvor meget hans Varelager er værd, og hvad hans Omkostninger og Fortjeneste har været. Men saaledes er det ikke med Landbruget. Hvis man altid sikkert kunde angive den Indtægt, man havde, havde jeg i og for sig ikke saa meget at indvende mod dette Lovforslag, men som Forholdene faktisk ligge i Landkommunerne, ere disse Forhøjelses- og Fradragsprocenter alt for vilkaarlige. Derfor vil jeg for mit og jeg tror for mine Meningsfællers Vedkommende holde paa det bestaaende, det er saamænd mer end tilstrækkeligt.

Der er saa indført en Bestemmelse, hvis Rækkevidde jeg ikke er ganske klar over, nemlig den, at man skulde i alle Tilfælde regne med 4 pCt. som Indkomst af den Del af en Landejendom, man ejer o: som man virkelig ejer. Det er naturligvis gjort antager jeg, af Hensyn til, hvad jeg vil kalde Lystejendomme, Parkanlæg og deslige, der ikke give nogen væsentlig Indtægt, men som dog naturligvis ere et Gode for vedkommende Besidder. Det er en Slags Formuebeskatning, som derved indføres i Kommunerne, som vi ikke tidligere have kendt. Der kan siges en Del for det, men der kan ogsaa siges en Del imod det. Foruden hvad der er nævnt, at man i Købstæderne ved Lejlighedsledighed rammer ganske haardt, vil jeg nævne, at der er mange Folk, der købe en forfalden Ejendom og de første Aar sætte Penge til paa den, uagtet de arbejde overordentlig energisk og dygtigt. Der er da noget urimeligt i, at de, der i de første Aar have et betydeligt Underskud af Ejendommen, alligevel skulle svare af 4 pCt. Der var stillet Forslag i det andet Ting om at nedsætte det til 2 pCt., og skal man overhovedet ind paa det, forekommer dette mig langt rimeligere. Det er dog noget nyt og oprøvet.

Jeg skal til Slut nævne et Forhold, der tidligere er nævnt, jeg tror det var i 1902—03, af en af mine Meningsfæller. Det angik Skatten af Forbrugsforeninger. Jeg tror, at disse vilde staa sig ved at tage Konsekvensen ogsaa af dette Lovforslag og lade sig beskatte i Lighed med andre. Den Smule Skat, der vilde ramme dem, er i Virkeligheden saa minimal, at den ikke spiller nogen Rolle, og jeg tror, at den Kritik, som de nu ere udsatte for, er dem til større Skade end det lille Bidrag, de vilde komme til at betale. Hermed skal jeg anbefale Forslaget til fortsat Drøftelse, forhaabentlig i et Udvalg.

Christiansen: Jeg skal paa den Gruppes Vegne, jeg repræsenterer, ganske kort anbefale dette Forslag til Tingets Velvillie. Jeg skal ikke fordybe mig i Enkeltheder.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) er jo den, der har talt udførligst om Forslaget, og han var ogsaa Formand for den Sektion indenfor Skattekommissionen, der behandlede dette Afsnit. Han har meget grundigt anført Forskellen mellem den tidligere Ordning og den nu foreslaaede, og jeg skal villig erkende, at hvor det drejer sig om disse Fradrags- og Tillægsregler osv., kan jeg naturligvis ikke udtale mig med den Sikkerhed, som muligt andre ærede Medlemmer kunne, der ere vante til ude i Kommunerne at arbejde med disse Forhold. Det ere vi jo ikke her inde, hvor vi arbejde med en fast Skatteskala. Selv om vi end i det sidste Aar have faaet en stigende Skala, er den alligevel langt lettere at overse end Virkningen af de Skatteregler, som indeholdes i den her foreliggende kommunale Beskatningslov. Hvad jeg gerne vil have Lov til at lægge et godt Ord ind for, er egentlig de Bestemmelser, der ere optagne i Kommissionens Forslag om den mellemkommunale Beskatning. Det forekommer mig, at jeg hos det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Piper) fandt nogen Uvillie mod disse Bestemmelser, der inddrage en Række Personer, der ikke tidligere have været inddragne, under den mellemkommunale Beskatning. Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) har allerede gjort Rede for den Forskel, der er mellem Kommissionens Forslag og Regeringens Forslag og den Form, det nu har faaet gennem Folketingets Behandling, saaledes at det først er den Indtægt, der gaar ud over de 2,500 Kr., der skal være Genstand for mellemkommunal Beskatning. Jeg har haft Indtrykket af, at det, der dannede Grundlaget for den mellemkommunale Beskatning, var i og for sig det, at ingen skulde slippe for sin Skattepligt ved at flytte udenfor den By, hvori han har sit Erhverv. Dette Synspunkt har sikkert været det afgørende for Købstæderne, og under de Forhandlinger, der have været førte, har man jo faaet de mest haarrejsende Eksempler at høre paa, hvorledes Rigmænd, der have deres Erhverv i en By, ved at flytte fra en Provinsby med en høj Skatteprocent ind til København med dens lavere Skatteprocent, i alt Fald før vi fik den nye Skattelov,